ATILIM
Kurucusu: İ.Bilen
Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı
Yıl 11, sayı 14 (134)
15 Ağustos 1984

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

İMF ile yapılan anlaşmalar
İPTAL EDİLSİN!
Dış borç ödemeleri
DURDURULSUN!

TÜRK-İŞ, HÜKÜMET, PATRON GÖRÜŞMELERİ SÜRÜYOR:

Ücretlere zam! Fona hayır, 7 maddeye evet! Masada yenilmemek için fabrikada yenelim!

Türk-İş Genel Başkanı Şevket Yılmaz, AFL-CİO'nun davetlisi olarak ABD'de tatil yapadursun, milyonlarca işçi kıdem tazminatı haklarını kaybetme ve yüzbinlerce işçi de toplu sözleşme masalarında yenilme tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Hükümetin ve kapitalistlerin yapmak istedikleri açıktır:

Birincisi, işçi ücretlerini enflasyonun altında tutmak. Bunu İMF ile hükümet arasındaki anlaşmada karar altına aldılar. Şu anda yapılan toplu sözleşme görüşmeleri göstermelik hale gelme tehlikesi ile karşı karşıyadır. İşçilerin ücretleri hükümet ve İMF tarafından tespit edilmiştir. Kapitalistler ve hükümet, bu kararı uygulamak için, bugünkü sıkıyönetim koşullarından ve Türk-İş yönetiminin kararsızlığından ve uzlaşmacılığından yararlanıyorlar. Bugün durum şöyledir ki, sendikaların öne sürdükleri ücret artışı ve öteki hak taleplerini, masa başında yalnızca lafla elde etmek olanaksızdır. İkincisi, işçilerin kıdem tazminat hakkını kökten budamak ve işten atmaların önündeki engellerden birisini yıkmak. Bu yöndeki plan, geçtiğimiz Çalışma Meclisinde Türk-İş yönetimine onaylatılmış, Kıdem Tazminat Fonu'nun kurulmasını Türk-İş kabul etmiştir. Öte yandan Türk-İş' in öne sürdüğü 7 maddelik kıdem tazminatı hakkını korumaya yönelik talepler ise hükümet ve kapitalistler tarafından kabul edilmemiştir. Üçüncüsü, hükümet, şu anda yapılan toplu sözleşmelerde, işçileri masa başında yenilgiye uğrattıktan, onları düşük ücretlerle ve bir çok haktan yoksun çalışmaya mahkum ettikten sonra, kıdem tazminatı hakkına açıkça saldıracaktır. Bunun arkasından da, başta KİT'ler olmak üzere, fabrikalardan - sendikal örgütlenmeyi çökertmek, az sayıda işçiyle daha çok üretim yapmak, sömürüyü yoğunlaştırmak için - keyfi işten atmalar artacaktır. Bir kısım işçiler de memur statüsüne geçirilerek, işçilikte elde ettikleri kıdem tazminatı hakkını yitireceklerdir.

Şu anda işçileri bekleyen gelecek şudur: Daha az ücret, daha çok sömürü ve her an işten atılma tehlikesi...

HAK VERİLMEZ ALINIR

Bütün büyük kapitalistler TİSK'in ve hükümetin çevresinde birleşmiştir. Sırtlarını generallere dayamışlardır. Sözleşme masasının bir kenarında işçilerin aktif desteğine dayanmayan Şevket Yılmaz yer alırken, masanın karşısında oturanlar, TİSK başkanı Narin, hükümet başkanı Özal, Cunta başkanı Evren'dir. Türk-İş yönetimi milyonlarca işçinin haklarını bu güçlere karşı açıkça savunmamakta, buna karşılık, onlar, Koç'ların, Sabancı'ların, ENKA'ların, İTT'lerin ve hepsinden önemlisi İMF'nin doymak bilmez isteklerini Türk-İş yönetimine zorla kabul ettirmektedirler. Bu özgür toplu sözleşme değil, zincirli toplu sözleşmedir. Yasada kuvvet dengesi işçi düşmanlarından yanadır.

İşçi sınıfının tarihi, direnmeden hiç bir hak elde etmenin mümkün olmadığını defalarca göstermiştir. Her işçi, "hak verilmez alınır" sloganını çok iyi bilmektedir. Gerçi, kimi zamanlar, işçilerin sokakta, grevde, direnişde kazandıklarını, kimi dönemlerin hıyanetiyle masa başında yitirdikleri de olmuştur. Ama, tarih, işçilerin yalnızca masa başında, lafla, kuru gürültüyle ya da yalvarıp yakarmayla bir tek kez zafere ulaştığını göstermemiştir.

O nedenle, biz komünistler, işçilere, sermayenin saldırısını ancak gözü pek bir direnişle göğüsleyebileceklerini sabırla anlatıyoruz. Şu anda işçiler, böyle bir savaşıma, güvenilir bir sendikal önderlikten ve güçlü bir örgütlülükten yoksun olarak, son derece ağır baskı altında, elverişsiz koşullar içinde girmek zorunluluğu ile karşı karşıya kalmışlardır. O nedenle işçilerin ilk işi, kazanılmış hakların her gün biraz daha yok edilmesine, reel ücretlerin sürekli düşmesine ve çalışma koşullarının aralıksız kötüleşmesine "dur" demek olmalıdır. İşçi sınıfı, ancak bu yolla eyleme yönelirse, sermayenin ve hükümetin saldırılarını göğüsleyebilir ve bu eylemle genişleyecek savaşım olanaklarını kullanarak, duraksamadan kendisi saldırıya geçerek, yeni kazanımlara, mevzilere kavuşabilir.

Şu anda işçilerin önünde somut hedef, gerek toplu sözleşme masasında ücretlerin enflasyonun, hayat pahalılığının altında kalmasını önlemek ve gerekse, Hükümet-Türk-İş zirvesinde kıdem tazminatı hakkının yok edilmesine engel olmaktır.

BU NASIL BAŞARILABİLİR?

Masada ve zirvede yenilmek istemeyen fabrikada yenmeye kararlı olmalıdır. Bunu söylerken, komünistler, işçileri, elbette hazırlıksız, örgütsüz ve sendika karşıtı eylemlere heveslendirmiyorlar. Bizim işçi arkadaşlarımıza önerimiz şöyledir:

Birincisi, sendika yönetimlerinin bugün içine düştükleri kararsızlıktan çıkarılmaları başta gelen görevdir. Bu amaçla harekete geçmeliyiz. Fabrikada toplu sözleşme masasına götürülmek üzere taleplerimizi ortak olarak saptamalı, sendikalarımıza iletilmek üzere kararlar almalıyız. Sendika yönetimince hazırlanan ve görüşmelere sunulan sözleşme taslaklarını istemeli, bu taslaklarda hangi

Arkası 7. sayfada

Özgürlük için

Barış Komitesinin ve DİSK, Maden-İş, Bank- Sen ve öteki sendikaların yöneticilerini kurtarmak, genel politik af ilanını sağlamak demokrasi hareketinin cuntaya karşı ilk zaferi olmalıdır. Parlamento ve yerel seçimler, dizi dizi partilerin kurulması, sıkıyönetimin göstermelik olarak kimi illerden kaldırılması, tüm bunlar, demokrasiye doğru ilerleme değil, rejimin kendisini pekiştirmek için başvurmak zorunda olduğu manevralardır. Ama her manevranın bir bedeli olmalıdır. Şimdi generaller, onbinlerce politik tutukluyu zındanlarda tutmayı, geçmişten daha zor savunabilmektedirler. Bu konuda saldırılar artmıştır. Zındanlardaki yiğit direnişler, aydınların bildirgesi, uluslararası dayanışma sonuçlarını vermeye başlamıştır. Demokrasiye geçtik mi, geçmedik mi, diye tartışmak yerine, demokrasi olmanın gereğini yerine getirmek, gerçekten korkusuzca ileriye atılmak için koşullar elverişlidir.

Yargıtay başsavcısının son kararıyla, Barış Komitesine karşı açılan davanın gerçekte tüm temelleri çürümüştür. Şimdi Türkiye'nin barışsever güçleri, "Mahmut Dikerdem'e özgürlük" belgisini korkusuzca yükseltebilir ve cuntanın barışı yargılatmasına karşı güçlü bir barış hareketiyle

Arkası 6. sayfada

Fabrikalarda kalıcı örgütler için

● İ.Ş. - H.G. - A.U.

Bugün, parti örgütlerinin önünde, sendikal hareketle ilgili yeni görevler duruyor. Sendikal hareketin zayıflığı, bunu aşmada ve işçilere yardımcı olmada parti örgütlerinin sorumluluğu artıyor. Biliyoruz ki, bugün işçilerin ekonomik ve sosyal kazanımları için giriştikleri her savaşım, kısa sürede politik içerik kazanmaya adaydır. Bu noktadan hareketle bir sendikal örgütlenme çalışmamızı ve çıkardığımız dersleri aktarmamızın yararlı olacağını düşünüyoruz.

İşyeri sendikasızdı. Yeni kurulmuştu ve genelde olduğu gibi ücretler çok düşüktü. Patron her yılbaşı biraz zam yapıyor, onu da istediği gibi ayarlıyordu. İşçilerin yüzde 10'u çok yüksek, yüzde 90'ı ise çok düşük ücret alıyorlardı. İşyerinde çalışma koşulları dayanılamayacak kadar ağır ve sağlıksız, yemekler de çok kötüydü. Tüm bunlar işçilerin protestolarına, patronla sürtüşmeye girmelerine yol açıyordu.

İşe günlük istemlerimizi patrona iletmekle başladık. Patron tüm isteklerimizi kabul eder görünüyor, ama hiçbirini yerine getirmiyordu. Patronun oyalayıcı tutumu işçilerin tepkisini artırıyordu. İkramiyelerin ödeme günü yaklaşırken, patronun bir gazinoda verdiği içkili yemek işçilerin yüzde 60'ı tarafından boykot edilerek protestolar açık bir biçimde dile getirildi. Sendikalaşma eğilimi yavaş yavaş oluşuyordu. Herkes açık açık sendikalaşmak gerektiğini söylemeye başladı. Bu arada ilerici olarak tanınan bir işçi, bir kaç demokrat işçiyle birlikte sendikalaşma hareketini gelişigüzel başlattı. Bizim, öncelikle bir sendikal komite oluşturma ve örgütlü bir çalışma yürütme önerimiz kabul edilmedi. Sendikal çalışmayı yürütenler işkolumuzdaki en büyük ama yönetiminde faşistlerin bulunduğu bir sendika ile anlaştılar. Patronun da sendikayı kolayca kabul etmesi sonucunda üye kayıtları işyerinde açık olarak yapıldı. Biz duruma kayıtsız kalamazdık. Bir kaç üniteyi kapsayan sendika komiteleri oluşturduk.

Bu arada, ilerici olarak tanınan işçi baştemsilci, dört demokrat işçi de temsilci seçildi. Temsilciler çalışmaya başladılar, ama tüm çabalarına rağmen sendika, patronla sürtüşmeye girmek niyetinde olmadığını gösteriyordu. İşyerinde koşullar eskiye oranla daha da kötüleşti. Biz temsilcilere destek olma, birliği pekiştirme çağrısı yaptık. İşçilere sınıfsal ve sendikal bilinç verme çabalarımızı artırdık. Sabırlı bir çalışmayla bir süre sonra işçilerin güvenini kazandık. İnisyatif bizim elimize geçti. İşçiler arasında, son tahlilde kendi özgür iradeleriyle ülke çapında tek bir sendikal konfederasyonda birleşilmesi hedefini gözden yitirmeden, sendika değiştirme fikri yaygınlaşıyordu. Sendika değişikliği için çalışmalara başlamadan önce tüm ünite ve bölümleri temsil eden işçilerin katılımı ile içlerinde temsilcilerin de yeraldığı 12 kişilik komiteyi kurduk. Sendika komitesine değişik görüşlerden işçileri aldık. Bu işçilerin ünitelerinde etkin, sevilen ve çalışkan kişiler olmasına dikkat ettik. Komitenin örgütlenme şeklini tespit ettik ve öncelikle acil çözüm gerektiren sorunları ele aldık. Baştemsilci dışında tüm komite sendika değişikliği önerisini kabul etti. Ünitelerde ve bölümlerde çalışmaları yavaş yavaş başlattık. Güvenilir ve ağzı sıkı işçilerden ilk çekirdek grupları oluşturduk. Patronun duymaması için çok titiz ve sessiz çalışıyorduk. Sendika değişikliği, tüm işçilerin istemi haline gelmişti ve durum olgunlaşıyordu. Komite içinden, inisyatifli ve anında karar alabilecek 3 kişiden oluşan bir üst komite oluşturduk. İşçilerin birliğini korumak için, örgütlenmeyi hızlandırmak gerekiyordu. Müdürler arasındaki çatışmadan da yararlandık. Açıkça patron yanlısı sendikadan istifaları başlattık. Patron durumdan haberdar olunca baskıları artırdı. Bir temsilciyi işten attı. 40 işçiyi daha işten atmakla tehdit etti. Amacı işçileri çözmekti. Tüm çabaları sonuçsuz kaldı. Biz patronun baskıları ve şantajları süresinde, ajitasyonumuzu işçilerin dayanma gücünü artırma yönünde yürüttük. Moral güç vermeye çalıştık.

Parti örgütü olarak, bu çalışmadan çıkardığımız bazı sonuçlar ve dersler ise şunlardır: İlk olarak sendikal örgütlenmeyi, her görüşten işçiyi çalışmalarımıza katarak yürüttük. Sendikal komiteyi biz bize oluştursaydık daha baştan yapayalnız kalmıştık. Tüm enerjimizi en verimli biçimde kullanarak, işyerinde çalışanların çoğunluğunu kazanmaya çaba gösterdik. İkinci olarak, gücümüzü işin başında patrona göstermemek önemliydi. Varsın patron sendikal örgütlenmenin kendiliğinden, düzensiz geliştiğini zannetsin. Bu durumda hareketin önderleri uzun süre patron tarafından tespit edilemeyecektir. Biz yürüttüğümüz düzenli, disiplinli çalışmayla kadrolarımızı koruduk ve patron hiçbir zaman önderlerin kim olduğunu öğrenemedi. Üçüncü olarak yığınlara güvenmemiz ve yığın bağlarımızın güçlü olmasıdır. Biz, hareket başladığnda bir çok işçinin umulmayacak ölçüde kararlılık gösterdiğini gördük. Bu bizi şaşırtmadı. Ayrıca biz sadece devrimci lafazanlık yapsaydık bu insanlar bizi izler miydi? Elbetteki hayır. Yığın bağlarımızı güçlendirmek için, oluşturduğumuz çalışma gruplarında çalışkan, sorumlu, sevilen, esnek, patrona karşı kararlı, laf değil, iş yapan işçilerin yeralmasına özen gösterdik. Dördüncü olarak, baştan beri çalışmalarımıza zarar vermesine karşın ilerici olarak tanınan baştemsilciyi kazanabileceğimizi gözardı etmedik. Beşincisi, işyerindeki özgün koşulları dikkate aldık. Örneğin vardiya sistemine göre ve ünite ünite örgütlendik. Altıncısı, patron sendikasının işyerimizde yetki almasından sonra bile taban oluşturmasına, militan güç oluşturmasına izin vermedik. Yedincisi, işletmedeki müdürlerin birbirleriyle çatışmalarından yararlandık. İstifaları başlattığımız günlerde bu durum bize zaman kazandırdı.

Başarımızda, partimizi,TKP'yi her zaman yanımızda gördük. En zor günlerde, 5. Kongremiz ve MK Plenumları bize güç kaynağı oldu. Yapılan bir dizi eylem ve dağıtılan bildiriler çalışmalarımıza güç kattı. Türkiye Komünist Partisi'nin militanları olarak yılmadan partimizin gösterdiği yolda yürüyeceğiz!

Komünist

YARIŞMA

daha çok haber... daha çok yazı... parti basınını güçlendir...

Katılımı artıralım

10 Eylül geliyor. 10 Eylül 1984'te partimizin kuruluşunun 64. yıldönümünü kutlayacağız. Aynı zamanda Eylül ayı sonu geldiğinde komünist yarışmamız, parti merkez organlarına mektupla yazı ve haber gönderme yarışmamız da ilk altı ayını doldurmuş olacak. Yani bir anlamda başlangıcın ilk yarısını katetmiş olacağız.

10 Eylül 1984'ü karşılarken, her yarışmacımız, her komünist, her parti yandaşı, parti tarihinde değil, tüm Türkiye devrimci basınında ilk kez gerçekleştirilen yarışmamızı daha ileriye götürmek, daha nitelikli ve yığınsal kılmak için neler yapabileceğini gündeme almalıdır.

İşte 10 Eylül'ü karşılamada her yarışmacımızın önüne mütevazi, fakat ulaşılabilirse sonuçlarıyla büyük olacak bir hedef: Bugünden başlayarak Eylül ayının sonuna kadar, bir yazmayı hedeflemişsek iki yazalım. Yarışmamızı daha geniş yayalım, duyuralım. Katılımı arttıralım. İki yazılmasını hedeflemişsek, dört mektup yazılmasını örgütleyelim. Bir haber demişsek, bir de yorum ekleyelim. Hem sayıyı, hem içeriği yükseltelim. Daha somut, daha canlı haberleri gecikmeden iletelim. Komünist yarışmacılar, Atılım'ın, radyoların gönüllü muhabirleri olarak 10 Eylül'ü karşılarken, ikinci altı aya kendimize daha ileri hedefler koyalım. Hedefe ulaşmak için tüm güçlerimizi seferber edelim.

Kapımızdaki savaş tehlikesi ve kapımızdaki fırsat

SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN YENİ ORTADOĞU ÖNERİLERİ

● B. GÜNER

Türkiye'de gözler her geçen gün daha fazla Ortadoğu'ya çevriliyor. Yerli tekeller, vurguncu işadamları, Amerikan tekellerinin desteğinde Ortadoğu'ya dalıyor. Yüzbinlerce Türkiyeli bu ülkelerde ekmek parası arıyor. Ortadoğu ülkeleri giderek milyonlarca işsiz için bir "umut" olarak beliriyor. Militarist generaller, Ankara'da Pentagon damgalı haritalarının başında, "petrol denizlerine" ulaşma planları kuruyor, gözlerini "güneye" dikiyor. Ortadoğu'da ise savaş durumu sürgidiyor. Savaş mı, barış mı sorusunun yanıtını vermek ve bu yolda davranmak kendini her geçen gün daha da güçlü dayatıyor. Bu durumun yaydığı sıcaklık, ülkemizin kapısını da yalıyor. Böylesi bir ortamda, Sovyetler Birliği, bölge halklarının çıkarlarını ve uluslararası güvenliği dikkate alarak, barışın kalıcı ve hakça düzenlenmesi yolunda yeni bir dizi somut öneride bulundu. Bu barış girişimine temel olan altı ilke şunlardır:

1- İsrail, Golan Tepeleri, Ürdün'ün batısı, Gazze Şeridi ve Lübnan toprakları da içinde, 1967'den bu yana işgal ettiği tüm Arap topraklarından çekilmelidir. İsrail ile Arap komşuları arasındaki sınırlar ihlal edilmez ilan edilmelidir.

2- Tek yasal temsilcisi FKÖ olan Filistin Arap halkının kendi yazgısını belirleme hakkı, İsrail işgalinden kurtarılan bölgelerde kendi bağımsız devletini kurma hakkı tanınmalıdır. Fes doruğu kararlarıyla uyum içinde ve Filistinlilerin onay vermesi durumunda, birkaç aylık bir geçiş dönemi için Ürdün'ün batısı ve Gazze Şeridi BM denetimine verilebilir. Bağımsız Filistin devletinin kurulmasından sonra bu devlet, tüm egemen devletler gibi komşularıyla ilişkilerini kendisi düzenlemeli, bu bir konfederasyon kurma olasılığı için de geçerli olmalıdır. Topraklarına geri dönen Filistinlilere tazminat ödenmelidir.

3- Müslümanların kutsal yerlerinin bulunduğu Kudüs'ün doğusu Araplara geri verilmeli, bu, bağımsız Filistin devleti sınırları içine alınmalıdır.

4- Bölgedeki tüm devletler, karşılıklı olarak birbirlerinin bağımsızlığını ve gelişmesini tanımalıdır, çünkü güvenlik ancak başka ülkenin güvenliğine saygı gösterildiği zaman sağlanabilir.

5- Arap devletleri ile İsrail arasındaki savaş durumu sona ermeli, barış kurulmalıdır. Bu, İsrail'in ve kurulacak bağımsız Filistin devleti de içinde, bölgedeki tüm devletlerin birbirlerinin bağımsızlığına, egemenliğine, toprak bütünlüğüne saygı gösterme ve çatışmaları barışçı yollarla çözümleme yükümlülüğünü üstlenmeleri demektir.

6- Sorunun çözümlenmesi için uluslararası garantörler olmalıdır. BM Güvenlik Konseyi üyeleri böylesi garantörler olabilirler.

Sovyetler Birliği, bu temel ilkeleri belirledikten sonra, İsrail ile sınırdaş olan Suriye, Ürdün, Mısır, Lübnan ve bizzat İsrail'in FKÖ'nün ve önceki Ortadoğu konferansına ortaklaşa başkanlık etmiş bulunan SSCB ve ABD'nin katıldıkları bir uluslararası konferansın toplanmasının bu düzenlemeyi sağlayacak bir yol olduğunu da belirtiyor. Bu konferansın, bölgeyle komşu olan ve sorunun barışçı yoldan çözümlenmesine katkıda bulunacak tüm ülkelere açık olmasını istiyor.

SSCB'nin Ortadoğu sorunuyla ilgili yeni barışçı girişimleri, bölge halkları tarafından coşkuyla selamlandı, geniş yankılar uyandırdı. FKÖ adına bir açıklama yapan Politik Daire Başkanı Kaddumi, Sovyet önerilerinin SSCB'nin Filistin halkının yasal haklarına gösterdiği bağlılığı yansıttığını belirtti. Bu önerileri ve uluslararası konferans toplanmasını desteklediklerini açıkladı. Suriye devlet başkanı Esat, şöyle konuştu: "Sovyetler Birliği'nin gerçekçi barış girişimleri, gerçek bir destek niteliğindedir". Esat, SSCB'nin Ortadoğu politikasına yüksek bir değer biçti. Yemen DHC hükümeti, önerileri, bölgedeki çatışmaların çözümlenebilmesi için sağlıklı bir temel olarak nitelendirdi. Ürdün dışişleri bakanı El Mısri, SSCB'nin uluslararası konferans önerisini selamladı. Lübnan başbakanı Kerami, ülkesinin Sovyet girişimlerini desteklediğini açıkladı. Kuveyt ve Arap Birliği Örgütü de yeni Sovyet önerilerini desteklediklerini duyurdular.

Sovyet önerileri, BM merkezinde, örgütün resmi belgeleri olarak yayınlandı. BM Genel Sekreteri Cuellar, Viyana'da düzenlediği basın toplantısında SSCB'nin girişimine yüksek bir değer biçti.

Görünüşe bakılırsa Ortadoğu sorununa sözümona barış sağlamak, örneğin İran-Irak savaşında arabuluculuk yapmaktan sözeden ve İsrail'e karşı olduğunu her fırsatta dile getiren Ankara'nın bu önerilerle ilgili tutumunu ne olmuştur? Atılım dizgiye girene dek, Çankaya cephesinden de, hükümet cephesinden de bu önerilerle ilgili bir tek söz edilmemiştir. Evren ve Özal, bu yapıcı barış girişimleri karşısında neden susuyorlar? Nedeni açıktır: ABD ve İsrail, Sovyet önerilerini geri çevirdiler. Türkiye, kapımıza dayanan tarihsel fırsatı bir kez daha ABD emperyalizminin çıkarları uğruna kaçırmak üzeredir.

TKP, Ortadoğu'da kalıcı ve hakça bir barışın sağlanması yolundaki yeni SSCB önerilerini vargücüyle destekliyor. Bu öneriler, tüm bölge halklarının çıkarınadır. Bu öneriler, bölgede barışı, güvenliği sağlamak yolunda sağlam bir temeldir. Uluslararası plandaki gerginliği azaltma yolunda bir olanaktır. Ama Ortadoğu sorunuyla ilgili yeni Sovyet girişiminin önemi, ülkemiz açı-

Arkası 7. sayfada

Olimpiyatların aynasında

"Olimpiyatlardan çekilelim" diye haykırmak için, güreşçimiz Serhat Karadağ'ın Amerikalı rakibini yenmesine karşın, daha sonra hükmen yenik ilan edilmesi mi gerekiyordu? Los Angeles Olimpiyatlarının, "en büyük benim" iddiasında olan ABD'nin zorbalığı altında geçeceğini anlamak için kahin olmaya gerek yoktu. Ama, "bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" diyen mantık, olimpiyatlar başlamadan önce Sovyetler Birliği'ne yönelik ABD kampanyasını görmezlikten geldi. Sovyetler Birliği'nin Los Angeles'e gelmemesi için yürütülen azgın kampanya; ABD'nin sürekli olarak olimpiyat kurallarını çiğnemesi, her yanda ırkçı-terör örgütlerinin "Sovyet sporcularına ölüm" yazılı pankartları... Bütün bunlar, halklar arasında barış ve dostluğun simgesi olan olimpiyat geleneklerinin ABD tarafından nasıl çiğnendiğini gösteren yeterli delillerdi.

Los Angeles'de yapılan 23. Yaz Olimpiyatları'nın aynasında ABD'nin gerçek yüzü yansıdı. Devlet politikası haline getirilmiş terör ve zorbalık, büyük devlet şovenizmi, her değerin alınır-satılır meta haline dönüştürülmesi, üstün ırk zehiriyle çıldırtılmaya, gözü karartılmaya çalışılan bir toplum. Böylece olimpiyatlar ,olimpiyat olmaktan çıktı. Amerikan yaşam tarzının her alanda yansıdığı Amerikancı şova dönüştü. Olimpiyat meşalesini bile satan ABD'nin bu tutumu dünya olimpiyat komitelerince kınanırken, Amerikan tarafınca hakemlere yapılan baskılar geniş tepkilere yolaçtı. Olimpiyat Komitesi Başkanı Samaranch, Amerikan ABC televizyonunun, Amerikalı sporcuları göklere çıkaran, diğer ülke takımlarının başarılarını örtbas eden tutumunu protesto ederken, birçok ülke sporcuları ve olimpiyat komiteleri, yarışmaların dürüst ve eşit haklı yarışmalar olmadığını ifade ettiler. Amerikalı sporcuların aldığı şampiyonluklar, hakedilen şampiyonluklar olmaktan çıktı, sonuçları kuşkulu sampiyonluklar haline geldi.

1980 Moskova Olimpiyatlarında, halklar arası dostluk, barış ve kardeşçe yarışmanın tadını tatmış sporcular 1984 Los Angeles Olimpiyatları'nda halklar arasında düşmanlık ve kin tohumlarının ekildiği, olimpiyat ilkelerinin çiğnendiğine şahit oldular. Ortaya çıktı ki, ancak barış meşalesini elinde tutan, olimpiyat meşalesini taşımaya hak kazanır. 1984 Olimpiyatlarından geriye, insanların kafasında şu soru kaldı: Sporu bile halklara "güç gösterisi" haline dönüştüren Reagan yönetimi, eğer karşı çıkılmazsa, dünya ölçüsünde neler yapmaya kalkmaz?

Muhabirlerimiz bildiriyor...

Direndiler, kazandılar

Hasan Dağlı-Mersin

Mersin'de Çukurova Holding'e bağlı ÇİMSATAŞ (Çukurova İnşaat Makina Sanayi) fabrikasında altı aydan bu yana aylıklarını alamayan işçiler, geçtiğimiz Haziran ayında direnerek haklarını aldılar. Yemek boykotu gibi direnişler sonucu patron dize gelerek hem işçilerin tüm alacaklarını ödedi, hem de elebaşı suçlamasıyla işten attığı üç işçiyi geri almak zorunda kaldı.

Yine Çukurova'ya bağlı ÇUMİTAŞ işçileri de üç aydır aylıklarını alamıyorlar. ÇİMSATAŞ işçilerin mücadelesi onlara örnek olacaktır.

İŞKENCECİ

Doğudan-Diyarbakır

Diyarbakır Cezaevinde Ocak Şubat direnişleriyle elde edilen haklar arasında TV ve radyo verilmesi de vardı. TV verildi, ancak tüm ısrarlara rağmen yönetim içeri radyo vermeye yanaşmıyor. Gerekçe olarak, "TKP'nin Sesi ve Bizim Radyo'yu dinliyorsunuz" sözlerini öne sürüyorlar. Bu arada, faşist cuntacının işkencecilerinden birinin daha kimliği açığa çıktı. Bu faşist daha önce de İstanbul Maltepe'de dört yıl görev yapmış. Sonra Ankara Mamak'ta tankçı yüzbaşı rütbesiyle tutuklular üzerinde akıl almaz baskılar uygulamış. Ancak Mamak'taki kadınlar direnişinden sonra ortadan kaybolmuş. Faşist cunta, 1984 yılının Ocak-Şubat ayındaki direnişi kırmak için bu faşisti tekrar piyasaya çıkardı. Direnişteki yurtseverlere karşı yürütülen tüm operasyonların başını komando yüzbaşısı sıfatıyla çekti. Memleketi, İstanbul; rütbesi, yüzbaşı; adı, Erdoğan Erözalp.

İTÜ'DE

Ogün Parlak-İstanbul

6 Haziran İTÜ şenliği öğrenci gençliğin faşist diktatörlüğe karşı tepkisinin aracı oldu. Daha önce akademik, demokratik her çabayı budamak için fırsat kollayan rektörlük, öğrencilerin halk oyunlarına ilgisi karşısında ürkmüş, öğrencilerin birlikte olmasını engellemek için, halk oyunları çalışmasını alt sınıflar. üst sınıflar diye bölmüştü. önce üst sınıf öğrencilerin daha sonra da alt sınıf öğrencilerin çalışmalarını durdurmuş, sonra tümünü şenlik programından çıkarmıştı. Öğrenciler bunu kabullenmedi, şenlik günü alternatif bir gösteri yaparak durumu protesto ettiler. 6 Haziran sabahı şenliğin ilk bölümünden sonra, "gençlik orkestraları" adı altında Amerikan taklidi müzik ile gençliği uyuşturmaya çalıştıkları sırada, halk oyuncusu öğrenciler, şenliğin yapıldığı binanın önünde, öğrencilerin gerçek şenliğini başlattılar. Hep bir ağızdan söylenen türküleri ve davul-zurna sesini duyan öğrenciler dışarı yöneldiler. Hep birlikte halay çekip, türküler söylediler.

Daha önce de Ankara'da Üniversite rektörlüğünün düzenlediği bir halk oyunları "yarışması"nda öğrenciler "Yarış değil,şenlik-kardeşlik" diye bağırarak, oynanmak istenen oyunu bozmuş, çeşitli üniversitelerin öğrencileri arasına, rekabetin değil kardeşliğin olması gerektiğini dile getirmişlerdi.

LONDRA'DA

Hacer Deniz-Londra

19 Temmuz'da Güney Londra'da bir kadın merkezi açıldı. Açılış nedeniyle düzenlenen geceye, Türkiye Kadın Hakları ile Dayanışma Komitesi de katıldı. Komite, Kadın Merkezi'nde aktif görev alan Greenham Common üssü önündeki direnişçi kadınlar tarafından davet edilmişti. O bölgede yaşayan İngiliz kadınlarıyla birlikte tüm azınlıklardan kadınların da bulunduğu gecede, TKHDK adına bir konuşma yapıldı. Türkiye'de kadın hareketinin doğuşu, gelişmesi ve bugününü anlatan konuşmadan sonra, İKD'nin 1979 yılında yaptığı "İKD Kapatılamaz" yürüyüşünün filmi gösterildi. Ülkemiz için politik affın önemi anlatıldı ve geceye katılanlardan dayanışma imzası toplandı.

Bilindiği gibi daha önce de Londra'da 30 Haziran günü İKD kuruluş yıldönümü nedeniyle bir gece düzenlenmişti.

BİRLİK OLMAMIZ GEREK

Durmuş Türe-İstanbul

Boyalı basın, işyerimizdeki baskılara yer vermiyor. Sesimizi duyurmanız için size yazıyorum. Size mektup yazıp, işyerimizdeki zorbalıkları tüm dünyadaki işçi sınıfına duyurmak istiyoruz.

Türkiye'deki yetkililerin yaptığı açıklamalar tümüyle yalandır. Bunlar ülkedeki baskıyı örtbas etmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Patronlar 12 Eylül öncesi "işçiler fazla para aldığı için pahalı satmak zorunda kalıyoruz, işçiler grev yaptığı için Türkiye'nin ekonomisi batıyor, bunun için işsizlik artıyor" diyorlardı. Şimdi biz işçiler soruyoruz; öyleyse şimdi neden işsizlik artıyor, bir kaç holdingin dışında tüm Türkiye halkı neden yoksullaşıyor? Bütün bunların yalan olduğunu gören işçilerin kendilerine doğru bir yol çizmeye girişmeleri üzerine patronlar baskılarını artırdılar. Önce, hem daha fazla kâr hırsından hem işçilerin bir araya gelip konuşmalarını engellemek için öğle öncesi ve sonrası 15 dakikalık çay molasını kaldırdılar. Sonra birbirleriyle konuşan işçi arkadaşları teker teker içeri çekip, cezaevindeymişiz gibi sorgulamaya, yargılamaya başladılar. Önümüze ne olduğunu söylemedikleri kağıtlar uzatıp imzalamamızı istiyorlar. İmzalamayanı işten atmakla tehdit ediyorlar. Tehditleri sökmeyince, işçileri birbirine düşürmek, bölmek istediler. Sözde Özal ve Evren sendikal faaliyetin serbest olduğunu öne sürüyorlar. Devamlı gözaltındayız. Bazı bölümlerde neredeyse kişi başına bir amir tayin ettiler. Kimsenin kimseyle konuşmasını istemiyorlar. "Konuşmayın, çabuk çalışın, gücünüzün tükendiği yerde bırakır, ceketinizi alır gidersiniz, sizin gibi açlar çok, nasıl olsa başka biri gelir" tehditlerini savuruyor. İşçilerin istediği sendikaya izin vermiyorlar. Bunlar kendi yaptıkları yasaları kendileri tanımıyorlar.

Biz birleşmemizin gereğini anladık. Hiçbir güç bizi yıkamaz. Biz kendi sınıfımızdan güç alırız. Yaşasın birlik ve beraberliğimiz.

KEMAL TÜRKLER YAŞIYOR

Demir-Bursa

Reno-Sifaş-Santral Dikiş işyerlerinde, işçiler 22 Temmuz günü, kimi bölümlerde işi yavaşlatarak, tezgah başlarında Kemal Türkler'i andılar. Akşam servis arabalarında yapılan konuşmalarla faşizmi lanetlediler. Bu arada iki işçi gözaltına alındı. Çarşamba semtinde de duvarlara şu yazıların yazıldığı görüldü: "Türkler'in hesabı sorulacak-yaşasın Türkiye işçi sınıfının birliği".

GENÇ DOKTORLARIN ÇİLESİ

K.P.İnanç-İstanbul

Cunta devirmesinden sonra doktorlara iki yıllık mecburi hizmet getirilmişti. Bunun amacı olarak da, özellikle doğuda doktor bulunmayan yerlere doktor göndererek halka hizmet götürmek olarak açıklandı. Doktorluğun öteki mesleklerden farklı bir yanı vardı. Hiçbir ayırım gözetmeden sabırla, elde ne varsa en iyisini yapmak için yardım göstermelisin. Doğunun geri bırakılmış yörelerindeki insanlarımıza yardım etmeyi, destek olmayı hangimiz istemez ki? Ama açıktır ki, hiçbir hizmet veremiyoruz. Ben bu yıl Cerrahpaşa'dan mezun oldum. Lamba ışığında, kuyu suyuyla, ilaçsız, serumsuz nasıl hizmet vereceğim? Bizden mucize yaratmamızı mı bekliyorlar? Hayır! Amaç farklıdır. Faşist cunta bir taşla iki kuş vurmak istiyor. Hem halkı uyutacak, sizlere hizmet götürüyoruz diyecek, hem de genç doktorları ezecek, denetim altında kendi sorunlarından başkasıyla, başkalarının dertleriyle ilgilenemez halde tutacak. Evet genç doktorların çilesi büyük. Ama görüyoruz ki, bizim sorunlarımız tüm halkımızın sorunlarıyla birdir.

Haber ve yazılarınızı aşağıdaki adrese gönderebilirsiniz. **Mektuplarınızda kimliğinizi açığa vuran, saklı kalması gereken bilgilere yer vermemelisiniz.**
Yazışma **adresimiz:**
BOX 16 367 S 103 27
Stockholm-İSVEÇ

Sosyalist enternasyonal ve bağımsızlık

Ali SAİM

Lenin, tekelci devlet kapitalizminin ortaya çıkmasıyla birlikte, "sosyalizmin de artık pencereden baktığını" yazar. Yine Lenin, ortaya koymuştur ki, sosyalizmin gölgesi pencereye vurur vurmaz, oportünizmin de gölgesi işçi sınıfının, özellikle ayrıcalıklı kesimlerinin üzerine düşmeye, işçi sınıfını sosyalizm savaşından alakoymakta burjuva liberalizmi etkisiz kalmaya, onun yerini "küçük burjuva-işçi partileri"nin sosyal-reformizmi almaya başlar. Çünkü sosyalizm penceresinden baktığı sarayları yakıp, sosyal konut yapmakta, buna karşılık, servis kapısından içerl buyur edilen reformizm -ise, eski ahırları, müştemilatları yeniden onarmakta, kapitalist sarayın kahyalığını üstlenmektedir.

Bizim ülkemiz, gelişmiş kapitalist ülkelere bakıldığında her ne kadar bu aşamadan uzaktaysa da, Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nden beri sosyalizm, kapitalist dünyanın tüm kentlerinde ve artık hemen hemen tüm köylerinde olduğu gibi, (Ecevit'in deyimiyle söylersek) bizim köy-kentimizin de penceresinden bakmaya başlamıştır. Artık tüm dünya sosyalizm için olgunlaştığından, tüm burjuvalar da pencerelerinden korkuyla sosyalizmi seyretmekte ve kapitalizmin devrimci yıkılışını geciktirmek için faşist teröristlerden, askeri diktatörlüklere kadar, her türlü halk düşmanı eşkiya takımının yanısıra, her tarafı çürüyen sarayını, komünist olmayan "sosyalizm"le ve türlü "üçüncü yol"culukla paylaşmaya her zamandan fazla gerek duymaktadır.

Leninizmi "barbar, cahil, geri Doğu'ya" özgü bir öğreti olarak tanıtmaktan, sosyal demokrasiyi ise "uygar, kültürlü ve gelişmiş Batıya" özgü bir öğreti olarak yüceltmekten pek hoşlanan reformist önderlerinin, örneğin, W. Brandt'ın "Türkiye'de sosyal demokrasinin şansı çok" demesine o nedenle şaşmamalı. Aynı Aiman sosyal demokratlarının hükümetlerince Türkiye'nin "domuz ahırına" benzetildiğini hatırlasak bile, bu sözümona "çağdaş, insancıl, demokratik sosyalizmin" Türkiye'de şanslı ilan edilmesine yine de şaşmamalıyız.

Gerçekten de, sosyalist enternasyonal, geleneksel çizgisi olan ulusal kurtuluş hareketlerine karşı ilgisizlikten çıkmakta, gelişmekte olan ülkelerde kendisine bağlı sosyal demokrat partiler oluşturmakta, ya da varolan ister geleneksel sosyal reformist olsun, isterse burjuva reformist olsun, işine gelen partilerle çok yakın ilişkiler kurmaktadır. Bu ilişkileri belirleyen belli ki, reel sosyalizmin ilişkilerinden farklı olarak, enternasyonalizmin ilkeleri değildir. Sosyalist Enternasyonalin uluslararası ilişkileri, kendi ülkelerinin burjuva-emperyalist çıkarlarıyla her zaman uyum içindedir.

Kuşkusuz sosyal demokratlar, özellikle onların gerçekçi kesimleri, kimi zaman Amerikan emperyalizminin,Asya, Afrika ve L.Amerika'daki haydutça eylemlerine, karşı devrim ihracına, dünya barışını tehlikeye sokucu girişimlerine karşı çıkmaktadırlar. O nedenle, komünistler dünya ölçüsündeki güçleri analiz ederlerken, bu faktörü hesaba katmakta, emperyalizmin en saldırgan kesimlerine karşı, barış ve halkların özgürlüğü savaşında, sosyal demokratlarla eylem birliği için elbette çalışmaktadırlar. Ama komünistler, sağ sosyal demokrat önderlerce yönetilen Sosyalist Enternasyonalin, önüne, ulusal kurtuluş hareketlerini, antiemperyalist, demokratik devrimci hareketleri yoldan çıkarma, söz konusu ülkelerin kapitalist dünya sisteminden kopmasını önleme amacını koyduğunu unutmuyorlar. Üstelik sağ sosyal demokratların kendi ülkelerindeki tekelci devlet kapitalist sistemiyle iç içe geçme, işçi sınıfının devrimci, komünist kanadına karşı tekelci sermaye ile sınıf işbirliğine girme politikası, onları, aynı zamanda gelişmekte olan ülkelerdeki emperyalist çıkarların savunucusu yapmaktadır. Öte yandan, "günahın tek kişiyle işlenemeyeceğini" de unutmamak yerinde olur. Bir dizi gelişmekte olan ülkede, burjuvazinin reformcu-ulusal kanadı, bir zamanlar bizdeki Mandacıların yaptığı gibi, ulusal bağımsızlık savaşına yan çizmekte, ABD emperyalizminin egemenliğini, Batı Avrupa emperyalist ülkelerinin egemenliği ile değiştirmeyi hedeflemekte, bunu da Sosyalist Enternasyonal ile kurulan sözümona ilerici ilişkilerin perdesiyle gizlemeye çalışmaktadırlar. İşte, birçok ülkede, Sosyalist Enternasyonalle burjuva reformist partilerin işbirliği, böylesi bir içerik taşımaktadır.

Daha da önemlisi, Sosyalist Enternasyonal önderleri, gelişmekte olan ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketinin ya da antiemperyalist, demokratik hareketlerin sıralarında antikomünizmi teşvik etmekte, komünistlerle, devrimci demokratların, ulusal reformistlerin tek bir cephede birliğini baltalamakta, ilişki kurdukları partileri, böyle bir zararlı konuma itmek için çabalar harcamaktadırlar. Sosyalist Enternasyonalin, kurtuluş hareketleriyle, dünya sosyalist sistemi arasındaki birliğe karşı yönelttiği antisovyetik saldırılar, gelişmekte olan ülke halklarını en güvenilir ve güçlü bağlaşıklarından yoksun bırakma ve onları emperyalizm karşısında güçsüzleştirme tehlikesine yol açmaktadır.

Geçtiğimiz SODEP kurultayına, Sosyalist Enternasyonalin ilgisiz kalması, kimi CHP'li, Kemalist çevrelerde hayal kırıklığı yarattığı zaman, biz işte bu gerçekleri düşündük.

Kamu işletmelerinde işçiler yönetime katılmalıdır:

KİT'lerin yerli ve yabancı tekellere devrine hayır!

•Serpil YALIM

Özal hükümeti çıkardığı son bir kararname ile KİT yönetimlerinde "kendilerinden olmayan" herkesi temizlemenin, rejimin destekçisi unsurları yerleştirmenin yolunu yaptı. Böylelikle "bürokrasi ile savaş" paravanası ardında yürütülen operasyonla, kamu işletmelerini "özel sektör"e devretme, yani yerli ve yabancı tekellerin yağmasına açma yolunda köklü bir adım atılmış oldu.

KİT (Kamu İktisadi Teşebbüsleri) olarak adlandırılan ve satışına hazırlanılan işletmeler, kamuoyuna sunulmak istendiği gibi, hiç de Boğaz Köprüsü ve benzeri birkaç işletme değildir. Kamuya ait, bankadan nakliyat şirketine, petrol rafinerisinden turizm şirketine kadar devletin mülkiyeti altında olan koskoca bir sektördür sözkonusu olan. Bu sektör, girdisiyle çıktısıyla ekonomide belirleyici rol oynayan, başlıbaşına bir sistem oluşturur.

Bugün bile hâlâ devlet işletmeleri üretimin yaklaşık % 40'ını sağlamaktadır. Demir-çelik, enerji, petro kimya, madencilik gibi stratejik dallarda egemen olan devlet işletmeleri, birçok sanayi dallarında üretim ve sermaye yoğunluğu bakımından özel sektör işletmelerinden çok daha güçlüdür. Yine bankacılık sektörünün yaklaşık % 65'ini devlet sektörü kontrol etmektedir. Ayrıca devlet, TMO, Ziraat Bankası ve çeşitli birlik ve kooperatifleriyle tarımsal üretime de yön verebilecek güçtedir. Tüm bunlar bize şunu göstermektedir: Bugün devlet sektörü, ekonominin kilit sektörüdür. Ve ekonomide çeşitli sektörler arasında görece dengeyi kurmakta ve genişletilmiş yeniden üretimi sağlamakta ana güç olmaktadır.

Bugün Özal hükümetinin, has malıymış gibi satışa çıkarmaya hazırlandığı bu sektör daha 1930'larda ulusal bir ekonomi yaratılması çabasıyla, halktan toplanan vergiler ve Sovyetler Birliği'nin yardımlarıyla kurulmuştur.

Ya bugün Özal hükümetinin satmağa sıvandığı bu şirketleri almaya talip olanlar kimlerdir? Bu işletmelerin satışa çıkarılmasını bekleyenlerin işçi, köylü, esnaf ya da küçük sanayicinin olmadığı açıktır. Ülke ekonomisindeki bu en güçlü işletmeleri, bir Koç'un, bir Sabancı'nın ya da ENKA'nın alamayacağını düşünenler olabilir. Açıktır ki, Koç, Sabancı ve diğerleri bu işe tek başlarına değil, emperyalist tekellerle işbirliği içinde girişeceklerdir. Kaldı ki, Özal hükümeti "hepsini birden değil, yavaş yavaş" demektedir. Evet, Özal, hepsini değil, en kârlı olanlarını, en verimlilerini devretmeye hazırlanıyor. Satışı gerçekleşirse, bu kuruluşları alacak olanların, bu işletmeleri daha verimli çalıştıracaklarını, üretimi ve istihdamı daha arttıracaklarını, yeni yeni yatırımlar

Arkası 7. sayfada

AAFLİ kenesi Türk-İş'in içinden sökülüp atılmalıdır

•Mehmet ERGÜL

80 bini aşkın tekstil işçisinin toplu sözleşme görüşmeleri başladıktan 16 saat sonra, Türk-İş Genel Başkanı Şevket Yılmaz, Amerikan İşçi Sendikaları Konfederasyonu AFL-CİO'nun başı Lane Kirkland'ın çağrılısı olarak Washington'un yolunu tutu.

Şimdi Şevket Yılmaz'ın konuğu olduğu AFL-CİO'nun içyüzü nedir? Merkezi Washington'da, 15. Cadde, "Mermer Saray"da olan bu ahtapotun kolları, Asya, Afrika, Latin Amerika'ya, bu arada Türkiye'ye de uzanır. Türkiye'deki kolu, kısa adı AAFLİ olan Asya-Amerika Hür Çalışma Enstitüsü'dür.

AFL-CIO adlı Amerikan İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun başları, doğrudan CİA ile bağlıdır. CİA, bu kuruluşu İkinci Dünya Savaşı sonrasında Avrupa'daki sendikal hareketi denetimine almak, bölmek için aktif olarak kullandı. 1952 ile 1979 yılları arasında AFL-CİO'nun başkanı olan gangster sendikacı George Meany, CİA'in uluslararası sendikal hareket içindeki bellibaşlı ajanıydı.

"AFL-CİO, başka bir ülkede, sendikalar, öğrenci grupları, kadın büroları köylü kuruluşları arasında kendine bağlı yığın hareketleri oluşturmayı yeğler. Ama bunu başaramazsa, dört dörtlük askeri müdahale ve darbelerden yana çıkar. Öteki ülkelerin sendikalarıyla görünüşte masum ilişkiler kurar. Bu yolla, azgın bir antikomünizmi o ülkedeki sendikal harekete aşılamaya çabalar. Bu konuda, Amerikan Kongresi'ne, Amerikan halkına ve işçi sınıfına hesap verme gereğini bile duymaz. Amerikan hükümetinin bir başka ülkenin içişlerine apaçık karışma anlamına geldiği için doğrudan harekete geçmekten kaçındığı, CİA'nin ise şaibeli olduğu için açıkça hareket edemediği durumlarda, AFL-CİO onlar adına işgörür." (Sidney Lens'in Amerikan Labour Abroad adlı kitabından)

Amerikan sendikalarında kilit noktaları tutan CİA görevlileri, 1954'te Guatemala'da Arbenz hükümetinin devrilmesini tezgahladılar. AFL-CİO şefleri, Kübalı karşı devrimcilere her türlü yardımı cömertçe sağladılar. 1964'te Guyana'da Cheddi Jagan hükümetinin devrilmesinde baş rolü oynadılar. 1965'te Dominik'te Juan Bosch hükümetine karşı sendikalar kurdular. Amerika'nın Kore, Vietnam, Laos ve Kamboçya'ya silahlı saldırısını, Küba'ya Domuzlar Körfezi çıkarmasını aktif olarak desteklediler.

Kısa adı AAFLİ olan Asya-Amerika Hür Çalışma Enstitüsü, CİA'in kullandığı değişik bir etiketten başka bir şey değildir. Asya ülkelerinde sendikal hareket içinde bozguncu ideolojik faaliyet gösteren bu örgüt, 1968 yılında AFL-CİO tarafından kuruldu. 12 Mart 1971 darbesinden hemen bir ay sonra Türk-İş başları ile AAFLİ arasında ilk ortak memorandum imzalandı. (Milliyet, 29 Haziran 1976) AAFLİ'nin 1976 yılına kadar Türkiye temsilciliğini yapan Emanuel Boggs bir CİA ajanıdır. (Cumhuriyet, 8 Ağustos 1976) Oğlu Michael Boggs ise, bugün AFL-CİO'nun Uluslararası İlişkiler Dairesi müdür yardımcısıdır. Şeflerine verdiği raporda, DİSK ve DİSK'e bağlı işçilere karaçalmaya yeltenmiştir. (Nokta Dergisi, 30 Mayıs-5 Haziran 1983) Aynı Michael Boggs, Irwing Brown ve AAFLİ şefi Maurice Paladino ile birlikte şimdi Portekiz emekçilerinin yığınsal sendikal örgütü İntersindical'i bölmek için faaliyet göstermektedir. (Barış ve Sosyalizm Sorunları, Şubat 1982)

Başında karaünlü CİA ajanı Paladino'nun bulunduğu (Sotsialistiçeskaya İndustria, 27 Mart 1981) AAFLİ, özellikle 12 Eylül darbesinden sonra Türk-İş'in sırtına bir kene gibi yapışmış durumdadır. Bu kene, başta sendikacılar ve işyeri temsilcilerinin eğitimi olmak üzere, İngilizce dil kurslarından kooperatif hareketine, Amerika'ya çağrılara varıncaya kadar Türk-İş içinde her alanda at oynatmaktadır.

AAFLİ kenesinin Türk-İş başlarıyla ilişkilerinden birkaç örnek verelim: Paladino 16 Ekim 1982 günü Samsun'da Türk-İş'in Konferans Salonu'nun açılış töreninde hazır bulundu. Konferans Salonu'na AFL-CİO'nun CİA ajanı eski Başkanı George Meany'nin adını taşıyan plaket asıldı. (Milli Gazete, 17 Ekim 1982) Aynı akşam Samsun Azot Sanayii tesislerinde verilen ziyafette, Şevket Yılmaz, CİA ajanı Paladino ve AAFLİ'nin şimdiki Türkiye temsilcisi Thomas Riley, birlikte kolkola horon tepiyorlardı. (Hürriyet, 18 Ekim 1982) Her işçi, her emekçi bu içler acısı sahneyi zihninde şöyle bir canlandırmalıdır: Cunta DİSK'i kapatmış, DİSK yöneticilerini ölüm cezasıyla yargılıyor. Faşist rejim, ülkemizdeki sendikal hereketin bütün ilişkilerine yasak koymuş. Yalnızca bir tek kanal açık tutuluyor, yalnızca CİA ile bağlı bu gangster Amerikan sendikacılarıyla ilişkilere izin veriliyor. Ve böyle bir ortamda Şevket Yılmaz bu sicilli CİA ajanlarıyla kolkola horon tepiyor.

Türk-İş içinde sendikacıların, işyeri temsilcilerinin eğitimi işi, Kaya Özdemir aracılığıyla doğrudan AAFLİ şeflerinin eline bırakılmıştır. Örneğin, Tek Gıda-İş'te yedi günlük eğitim seminerini Amerikalı Profesör Mill Liebertol ile AAFLİ Türkiye Bürosu Direktörü Thomas Riley ortaklaşa yönetmişlerdir. Üstelik bu seminer, 12 Eylül darbesinden bir yıl sonra Türk-iş' in ilk sendikal faaliyeti olarak ilan edilmiştir. (Türk-İş Dergisi, Eylül 1981, sayı 150) Türk-İş başları, "bu seminerin yapılmasına izin veren İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığına teşekkürlerini" ifade etmişlerdir.

Yine Amerikalı Liebertol, Ankara'da Ağustos 1981'de Teksif'in eğitim seminerlerini yönetmiştir. Türk-İş'in Kadın İşçiler Bürosu da doğrudan AAFLİ eliyle kurulmuş, bu iş için de Amerika'dan Maida Springer adlı bir başka görevli getirilmiştir. Ocak 1981' de Hirfanlı Barajı'nda yapılan "Sendika-Kooperatif İlişkileri" konulu panel AAFLİ eliyle örgütlenmiştir. Bu panelde, Türk-İş Teşkilatlanma Sekreteri Orhan Erçelik, utanmadan Köy-Koop'u suçlamaya kalkışmış, ikibuçuk milyon üretici köylünün haklarını savunan Köy-Koop yöneticilerine saldırmıştır.

AAFLİ'nin Türk-İş içindeki faaliyetleriyle ilgili olarak geçen yıl Yol-İş Federasyonu Başkanı Muzaffer Saraç şöyle diyordu: "Federasyonumuzun bir kooperatif kuruluşu olan Yol-Koop, AAFLİ'nin ilgi alanına girdikten sonra bir karmaşa içine düştü. Bu kuruluşun Amerikan İstihbarat Örgütü CİA'den yardım aldığının Amerikan Otomobil İşçileri Sendikası tarafından açıklanmasından sonra, AAFLİ'nin hiçbir çalışmasına katılmadık. AAFLİ, hiçbir yetkili organımızın kararı olmaksızın Yol-Koop personeliyle sıkı-fıkı ilişki içinde olmakta, bir personeli muhasebe öğretmek için ta Amerikalara eğitime göndermektedir. Soruyorum: Kooperatif muhasebesi öğrenmek için, hem de üç ay, ABD'ye mi gitmek gereklidir?" (Milli Gazete, 22 Mart 1983)

Şimdi her işçi, her dürüst sendikacı şu soruyu kendi kendine sormalıdır: Bu karanlık ilişkiler kime hizmet ediyor? Türk-İş'in içinden AAFLİ kenesini söküp atmadan işçi hakları savunulabilir mi?

ÖZGÜRLÜK...

Başı 1. sayfada

karşılık verebilirler. İkinci bir barış hareketi davası cuntayı temelinden sarsar.

Genel Kurmay'ın, faşist-polis örtü MİSK'i serbest bırakmasından bu yana, DİSK'in kapatılmasını ve yöneticilerinin idamla yargılanmasını savunabilecek güçler daralmış, zayıflamıştır. Türk-İş sendikaları işçiler arasındaki birliği güçlendirmek için DİSK'le geçmişteki ayrılıkları bir yana bırakarak, "DİSK ve bağlı sendikalara özgürlük" belgisiyle etkili eylemlere girişebilir. İkinci bir sendika davası cuntayı temelinden sarsar.

Özlemi çekilen bu yiğitçe çıkışların önünde bugün en büyük engel, işçilerin, tüm sol güçlerin, diktatörlüğe karşı çıkan muhalefetin arasında birliğin gerçekleşmemesidir. Birbirinden kopuk girişimlerle ileri adımlar atmak olanaksızdır. Örneğin komünistler, apayrı görüşlere sahip oldukları halde, Demirel'in, Ecevit'in konuşma hakkını yok eden zorbaca tutuma içtenlikle karşıdırlar. Ama, şu anda, Demirel'e, Ecevit'e basında demeç hakkı için çaba harcamaktan, zındandaki barışseverleri ve sendikacıları, tüm politik tutukluları kurtarmak için çalışmak çok daha acil değil midir?

Tarih herkesi bugünkü elverişli koşullardan, özgürlük için ne ölçüde yararlandığı ile değerlendirecektir.

FABRİKADA YENELİM

Başı 1. sayfada

talepleri desteklediğimizi, hangilerini yetersiz bulduğumuzu belirtmeliyiz.

Sendika sözleşme taslağına özellikle ücretlerle ve kıdem tazminatı ile ilgili ilkelerimizi mutlaka eklemeliyiz. Bu amaçla , Türk-İş yönetiminin Kıdem Tazminatı Fonu'nun kurulmasını onaylayan kararının değiştirilmesini istemeliyiz:

- Ücretler enflasyon oranının altında kalmamalıdır. Hükümet enflasyon oranı ile ilgili yalan söylüyor. Gerçek enflasyon %50'yi aşmıştır.

- Ücretler yüzde olarak değil, seyyanen zamla artmalıdır. Kapitalistler, kademeli zam taktiği ile işçileri bölmek, düşük ücretlilerle, yüksek ücretlileri birbirine düşürmek istiyor.

- Kıdem Tazminatı Fonuna hayır! Kapitalistler bu fon kurulur kurulmaz, istedikleri işçileri, toplu olarak korkmadan işten atacaklardır.

- Türk-İş'in Kıdem Tazminatı ile ilgili 7 maddelik taleplerine evet!

"1- Hizmet ilişkisini sona erdiren tüm sebeplerin oluşmasında tazminat ödenmelidir.

2- İşverenin fesih hakkı mutlaka yeniden düzenlenmelidir. Fesih durumuna mutlaka yargı denetimi getirilmelidir.

3- Kıdem tazminatı işçinin tüm hizmetleri üzerinden hesap edilerek ödenmelidir.

4- Ölüm hali, kıdem tazminatı ödenmesi için mutlak sebep olarak kabul edilmelidir.

5- Kıdem tazminatının, toplu iş sözleşmesi ve hizmet akitleri ile işçinin lehine geliştirilmesine engel olunmamalıdır.

6- Kıdem tazminatı müessesesi sağlamlaştırılmalı ve iyileştirilmelidir.

7- Kıdem tazminatı zamanında ödenmelidir".

İkincisi, şu anda sözleşmeler işkolu düzeyinde yapılıyor olsa bile, sendikamızın öne sürdüğü olumlu talepleri, daha şimdiden işyeri patronuna onaylatmak için neler yapmak gerektiğini düşünmeliyiz. İşkolu düzeyindeki patron sendikasının direnişini kırmada, tek tek işyerlerinde patronlara taleplerimizi kabul ettirmek büyük bir önem taşımaktadır. Geçmişte, Maden-İş üyeleri, grup sözleşmesi dayatan MESS'e karşı böyle bir savaş yürüttüler ve başarıya ulaştılar. İşçiler, kapitalistler arasındaki rekabetten yararlanmalı, onların işçi sınıfına düşman cephelerini en zayıf noktalarından parçalamayı bilmelidirler.

Üçüncüsü, sözleşmelerin her anını izlemeli, patronlar hangi talebimizi reddetmekte ayak diriyorsa, o talep için işyerlerinde mümkün olan her türlü uyarı direnişlerine gitmeliyiz.

Dördüncüsü, sözleşmelerin tüm işçilere bilgi verilmeden bağlanmamasını sendika yönetiminden istemeliyiz. Sendikamıza, şunu kesin bir dille ifade etmeliyiz: Eğer sendika, sözleşme masasında patronlara ve hükümete güç yetiremiyorsa, tabanın gücüne güvensin. Sendikamiz patronların alçakça dayatmalarına "hayır" desin, biz işçiler greve "evet" diyoruz. İşçiler sendikaların yönetimine bu güvenceyi vermeli, aynı zamanda, cuntanın tüm yasaklarına, zorbalığına karşın, "genel grev hakkımız, söke söke ,alırız" belgisini nasıl hayata geçirebileceklerini, kendi aralarında tartışmalıdırlar.

Beşincisi, şimdiden her birimiz, tüm ailemizle birlikte, sözleşme kesin çıkmaza girdiğinde direnebilmek için gerekli her türlü hazırlığa başlamalıyız. Burada herkesin bilmesi gereken çıplak gerçek şudur: İşçiler sermayeye karşı savaşımda, kazanmak için, kendi ulusal ve uluslararası çaptaki güçlerine güvenmekten başka hiç bir şeye bel bağlayamazlar. Herşey, işçilerin birliğine, sendika yönetimlerinin kararlığına ve işçilerin savaş azmine bağlıdır.

Komünistler, bütün olanaklarıyla işçileri bu savaşlarında destekleyeceklerdir. İşçi sınıfının bugün karşı karşıya olduğu ağır durum, aynı zamanda sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi, partinin sendikal savaşımdaki rolünü kat kat arttırmasını zorunlu kılıyor. Dahası çoğu durumda işçilerden gizlenen sözleşme taslaklarını işçilere açıklamaktan, değişik işyerlerindeki işçiler arasında sendikal deney alışverişini sağlamaya kadar pratik işler komünistleri bekliyor. Yerel parti örgütleri, politik öncü örgüt olduklarını bir an akıldan çıkarmaksızın, işçilerin ekonomik, sosyal haklar savaşında en ağır görevleri yüklenmeye hazır olmalıdırlar. Politik görüşleri ne olursa olsun tüm işçilerin birliğini sağlamak için çalışmalı, bu doğrultuda her özveriye hazır olmalıdırlar.

Parti kendisi için değil, işçi sınıfı ve emekçi halk için var olmuştur. Bize güvenebilirsiniz işçi arkadaşlar.

KİT'LERİN...

Başı 5. sayfada

yapıp, iş sahaları açacaklarını düşünmek çok büyük bir yanılgıdır. KİT'lerin satışa çıkmasını bekleyenler, yerli ve yabancı tekellerin üretici olmayan en vurguncu, en asalak kap-kaç kesimidir.

Bugün devlet sektörünün başlıca savunucusu olduklarını söyleyenler tüm bu yapılanları sessizlikle karşılamaktadır. Eğer bu sessizlik "Özal'ın bir kararname ile yaptığını, günü geldiğinde biz başka bir kararname ile değiştiririz" düşüncesiyleyse, bu da çok büyük bir yanılgıdır. Çünkü Özal'ın asıl yapmak istediği yalnızca birkaç vurguncuya çıkar sağlamak değildir. Onun amacı, İMF buyrukları doğrultusunda, yerli ve yabancı tekellerin, emperyalizmin önünde yalnızca varlığıyla bile nesnel bir engel oluşturan bu sektörü çökertmek, ulusal ekonominin belkemiğini kırmaktır. Bu sistem bir kez parçalandı mı, yılların birikimi bir kez bu vurguncuların kemirmesine açıldı mı önünü almak olanaksızdır.

Bu beraberinde artı değer sömürüsünün daha da artmasını, emekçilerin daha da yoksullaşmasını getirecektir. İflaslar, ekonomik kaos artacak, emperyalist tekellere bağlı olmayan tüm kesimler yıkıma sürüklenecektir. Bir avuç holding, ulusal zenginliğin daha büyük payına el koyacak, bunun daha büyük parçası emperyalist merkezlere kaçırılacaktır.

Şimdi sınıf bilinçli işçiler, Özal hükümetinin bir avuç işbirlikçi tekelin dışında tüm ulusu acılara, felakete sürükleyecek adımlarına karşı öne atılmalıdır. Bu ulusal davada, Özal'ın İMF damgalı operasyonlarından zarar görecek toplumun tüm kesimlerine cesaret aşılamalıdır. Özal hükümeti eliyle yürütülen KİT operasyonlarına karşı çıkmak, yalnız bugün için değil, bizlerin ellerinde biçimlenecek yarının da korunması için gereklidir. Çünkü, bugün faşist erkin elinde olan bu kuruluşlar, yarının Türkiyesi'ni kurmada başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ulusal demokratik güçlerin elinde güçlü bir silah olacaktır.

Sınıf bilinçli işçiler, KİT'lerde çalışan işçilerin, "patronum devleti de, özeli de aynıdır, bizim için bir şey değişmiyor" yanılgısına düşürülmesine izin vermemelidirler. Çünkü kamu işletmelerinin "özel sektöre" devriyle, işçileri, çıkarılmak istenen yeni kıdem tazminatı yasa tasarısının sağlayacağı kolaylıklarla birlikte, yığınsal olarak işten çıkarılma tehlikesi beklemektedir. Bu ister bu kuruluşlarda çalışsın,ister "özel" işletmelerde çalışsın tüm işçilerin zararına olacak, işsiz kalma ve yeni iş bulamama tehdidi tüm işçilerin üzerine daha korkunç bir kabus olarak çökecektir.

Bugün kamu işletmelerindeki işçi sayısı fazlalığının sorumlusu buralarda çalışan işçiler değildir. Kaldı ki, başta sosyalist ülkeler olmak üzere tüm ülkelerle karşılıklı eşitlik ve yarar temelinde ekonomik ilişkilere giderek bu işletmeler tam kapasite çalışma olanağına kavuşturulursa, iş saatleri kısaltılarak vardiyalar düzenlenirse, mevcut işçi fazlası sorunu çözülmüş olur.

Şimdi sınıf bilinçli işçiler, KİT'lerin tekellerin talanına açılmasına karşı çıkarken, kamu işletmelerinde işçilerin yönetime katılmaları istemini de ileri sürmelidir. KİT'lerde çalışan tüm işçileri sendikacıları bu doğrultuda harekete geçmeye çağırmalıdır.

KAPIMIZDAKİ...

Başı 3. sayfada

sından yalnız bununla sınırlı değildir.

SSCB'nin yeni barışçı girişimi, Pentagon'un ve NATO'nun, Türkiye'yi bölgede kendi çıkarları için serüvenlere sürükleme çabalarına karşı koymada değerlendirilmesi gereken bir olanak niteliğindedir. Bu önerilerin benimsendiği, yaşama geçtiği koşullarda, ABD emperyalizminin ülkemizi jandarma olarak bölge halklarının üzerine sürme planları her türlü nesnel temelden arınmış olacaktır. İşte, tüm bu nedenlerle TKP, ülkemizin müslüman halklara, Arap halklarına karşı jandarma kılınmasına, emperyalizmin çıkarları için serüvenlere sürüklenmesine karşı çıkan tüm ulusal demokratik güçleri, Sovyetler Birliği'nin Ortadoğu sorununa ilişkin yeni barışçı önerilerini desteklemeye çağırıyor.

Yanıt isteyen üç soru

N. GÜREL

"Türkiye beş yıldır fakirleşiyor. 4. Beş Yıllık Plan dönemi (1978-1983) her sektörde, hedeflerin gerisinde kalınan bir, dönem olmuştur." Tercüman gazetesi başyazarı N. Ilıcak 31 Temmuz 1984 günlü yazısında böyle diyor. Ilıcak, yazısında, son beş yıllık döneme damgasını vuran İMF dayatması 24 Ocak politikasının sonuçlarının, işçiler, memurlar, köylüler, esnaflar ve sanayiciler açısından olumsuz olduğunu verilerle kanıtladıktan sonra, "Biz bu genel çerçeve içinde fazla iyimser olamıyoruz" diyor.

N. Ilıcak sözkonusu yazısında Odalar Birliği başkanı Mehmet Yazar'ın ve Özal hükümetini özel personeli gibi kullanan ENKA Holding'in sahibi Şarık Tara'nın Özal politikasının dışsatım artışı sağlamasını olumlu gibi gösteren görüşlerine karşı da şunları belirtiyor: "Üretim ihracattan çok daha önemlidir. Çünkü üretemeyen bir ülke, bir müddet sonra ihracat yapamaz hale düşer... GSMH'sını büyütmeyen bir ülke, milleti aç, açık, çıplak bırakmadan hangi malını dışarıya satacaktır?"

N. Ilıcak, Şarık Tara'nın "emek yoğun yatırımlara geçilmesi"ni çıkar yol gibi gösteren ve S.Sabancı'nın "Türkiye'nin bir tarım ülkesi olarak kalması, sanayiini tamamen tarıma dayandırması" yollu, TRT televizyonunda yapılan bir açık oturumda savundukları, görüşleri de "iştirak etmek mümkün değildir" diye geri çeviriyor. "Türkiye sanayii ileri teknoloji kullanmalı, böylece rekabet gücünü artırıp zenginleşirken emeği istihdam edecek yeni iş sahaları açabilmelidir" diyor.

HEPSİ BU KADAR MI?

N.Ilıcak'ın bu görüşıerine katılmamak elde değildir. Biz komünistler, daha, değil uygulanmaya, propagandasının yapılmaya başlandığı ilk günden bu yana, 24 Ocak politikasının halkımız ve ulusal ekonomimiz açısından yalnızca olumsuz sonuçlar getireceğini vurguladık, sanayileşmenin belirleyici önemini savunduk.

Örneğin, "Kastelli olayı" ile 24 Ocak politikasının ilk büyük bunalımı su yüzüne çıktığında, Atılım şöyle demişti: "İçe yönelik kurdurulmuş montaj sanayisini, kapitalizm öncesinin derin izleriyle malul tarımı salt para-kredi araçlarıyla dışa açılmaya zorlayanlar sanayiyi de, tarımı da kurutuyorlar. 'Dışa açılan' holdinglerimiz bir süre bu işin kaymağını yediler. Özal'ın kurşuna dizdiği sanayi işletmeleri bir bir bunların kollarına düştüler. Tarım ürünlerini yok pahasına dışarıya satıp dışsatım sübvansiyonlarıyla kasalarını doldurdular. Krediler hep bunlara aktı. Banker bankaya, banka holdinglere verdi. Ne ki,üretim, ulusal gelir artmıyor. Yatırımlar da öyle. Değirmenin suyu tükenmek üzere! Fabrikalara üretim yaptırtmazsan, ürettiğini satamazsan, fabrikaları ele geçirsen ne olacak? Her yıl dışa sattığın kadar tarım üretimini artıramıyorsan, ilerde ne satacaksın? Halkın ekmeğini kesmenin de bir sınırı vardır" (Atılım, 1 Temmuz 1982, s.7).

Oysa, aynı günlerde "Kastelli olayı" üzerine Turgut Özal başbakan yardımcılığından istifa etmek zorunda kaldığında N.Ilıcak, "Özal'ın istifası üzerine" başlıklı yazısının, "TKP'nin tutumu" arabaşlığını taşıyan bölümünde şunları yazıyordu: "İktisadi politikanın olumlu sonuçları iç ve dış çevrelerde geniş takdir toplarken... aşırı sol mihraklar ilk günden itibaren 24 Ocak kararlarına karşı cephe almışlar, 12 Eylül'den sonra da Turgut Özal'ı yıkma kampanyasını hızlandırmışlardı.Türkiye Komünist Partisi'nin yayınlarında daima Turgut Özal için en ağır sıfatlar kullanılıyor, bu politikanın Türkiye'yi çıkmaza soktuğu ifade ediliyordu" (Tercüman, 16 Temmuz 1982, s.1).

GERÇEK YALNIZCA BİR TANEDİR

Görüldüğü gibi, dün 24 Ocak politikasını ve T.Özal'ı hararetle savunan ve bu politikaya karşı çıkanları, TKP ile aynı yanda göstererek antikomünizmle geriletmeye çalışan N. Ilıcak, - bu işbirlikçi büyük ve tekelci sermayenin sözcüsü,- bugün, T.Özal'ın ekonomik politikasına karşı, TKP'nin yıllar önce söylediklerini yinelemek durumundadır. Bu gelişme yalnızca bizim şu öngörümüzü doğruluyor: "Dün kurtuluş diye dayattıkları montaj sanayi, bugün nasıl kendi başlarına bile bela olmuşsa, şimdi kurtuluş diye dayattıkları 'iç talebi kısma-dışa açılma' da, yarın daha büyük bela olacaktır" (Atılım, 1 Şubat 1982, s.6).

Özal hükümetinin hiçbir biçimde saklanamaz duruma gelen başarısızlığı, iflasın sonbaharda kesin ortaya çıkacağı bekleyişi, büyük ve tekelci burjuvazinin kimi sözcülerini, 24 Ocak politikası ve T. Özal'la aralarına kesin bir ayrım koymaya yöneltiyor. Ve bunlar ister istemez, gerçek yalnızca bir tane olduğu için, bizim daha once söylediklerimizi kısmen de olsa dile getiriyorlar.

N.Ilıcak sözkonusu yazısında "Süleyman Demirel'le yaptığımız sohbetleri yayınlama imkanını bulabilseydik... başta politikacılar ve işadamları olmak üzere...gözler önüne geniş bir ufuk,derin ve muhtevalı bir sanayileşme ve zenginleşme felsefesi serebilecektik" diyor.

Ulusal demokrasi programıyla halkın önüne gerçekten derin ve muhtevalı bir sanayileşme ve zenginleşme programı koyan biz komünistlere ve öteki yurtseverlere karşı baştan beri en ağır baskıları uygulayan militarist generallerin sıkıyönetimi, bugün Süleyman Demirel'in de görüşlerini açıklamasını engellemiştir. Oysa bu görüşler engelsiz dile getirilebilmelidir. Ve bunalımın derinleşmesine paralel olarak, sanıyoruz, N.Ilıcak, bu görüşleri açıklamayı sürdürecektir.

SORULAR

N.Ilıcak'ın dile getirdiği bu görüşler, Özal'ınkilerden ne denli farklı ve emekçi halkın ve ulusal ekonominin ne denli çıkarınadır? Emekçilerin bu sorunun yanıtını bulabilmesi büyük önem taşıyor.O nedenle,bu görüşlerin savunucuları şu sorulara somut yanıtlar vermek zorundadır:

1) Özal Politikası Türkiye'ye en başta İMF tarafından dayatıldığına göre, İMF ile yapılan anlaşmaların iptalinden yana mısınız? Ağır sanayi kurulmasından yana olduğunuzu söyleyen sizler, bunu köstekleyen ağır dış borç yüklerinden kurtulmak için ne öneriyorsunuz? Dış borç ödemelerinin acilen dondurulmasından yana mısınız? İMF'nin, kemer sıkma-ulusal ekonomiyi boğazlama politikası ile Reagan yönetiminin, silahlanma yarışını tırmandırma, uluslararası gerginlikleri körükleme, ülkelerin egemenlik haklarını ayaklar altına alma politikası sıkı sıkıya birbirine bağlı olduğuna göre, ekonominin düzelmesi için, barışçı bir dış politika, silahlanma harcamalarının azaltılması ve Türkiye'nin Amerikan jandarması ve sıçrama tahtası olmasına son verilmesi zorunlu değil midir?

2) ENKA, Sabancı vb. Holdinglerin eylemlerinin ekonomiye zarar verdiğini saptadığınıza ve bunlarla birlik olan militarist generallerin kendi yaptıkları yasalara uygun davranan muhalifleri üzerinde bile baskı uyguladığını gördüğünüze göre, bu çevrelerle uzlaşarak, anlaşarak ekonominin sorunlarına çözüm bulmak olanaklı mıdır?

3) Ekonomideki gidişten en büyük zararı bugün işçilerin, memurların, köylülerin, esnafın gördüğünü kabul ettiğinize göre, bugün 1982 Anayasası ile eli-kolu bağlanmış olan bu sınıf ve katmanların demokratik hak ve özgürlüklerini savunmadan, bunların çıkarlarını dile getiren, başta TKP olmak üzere tüm sol güçlerin, tüm yurtseverlerin politik özgürlüklerini savunmadan, Evren-Özal ikilisine etkili bir karşı çıkış olanaklı mıdır?

Ancak bu sorulara verilecek yanıtlar, düne kadar 24 Ocak programını savunanların, bugün gerçekten, halkın ulusal çıkarlarından yana bir tutum içinde olup olmadıklarını ortaya çıkaracaktır. Çünkü Amerikan emperyalizminin ülkemizdeki eylemlerine karşı çıkmayan, diktatörlükle uzlaşmaya çalışan, emekçilerin ve onların örgütlerinin demokratik hak ve özgürlüklerini savunmayanlar, "ekonomik alternatifler" gibi ikincil sorunlarda ne denli doğru görünen görüşler savunurlarsa savunsunlar, son çözümlemede yalnızca emperyalizm yanlısı bir reformizmin savunucusudurlar; ve işlevleri, emekçi halkın bir kez daha aldatılmasının koşullarını hazırlamaktan başka bir şey olmayacaktır.